

ninger på den foreskrevne måde eller har angivet den effektive rente med en for lav procentsats.

Er der tale om manglende eller urigtige oplysninger om andet end kreditomkostningerne angivet som et beløb og som en effektiv årlig rente, finder justitsministeriet ikke, at der bør ske en indskrænkning i adgangen til at kræve kreditomkostningerne betalt. For de fleste af de øvrige pligt-mæssige oplysninger er der næppe behov for en speciel civilretlig sanktionsbestemmelse, da almindelige aftaleretlige fortolkningsprincipper i vidt omfang vil medføre den fornødne civilretlige beskyttelse af køberen. Er et beløb, som køberen skal betale, således angivet for lavt, følger det af almindelige aftaleretlige fortolkningsprincipper, at løftets naturlige forståelse danner udgangspunkt for fortolkningen, hvorfor kreditor ikke kan kræve mere af køberen, end denne ved aftalens indgåelse kan antages at være indgået på at betale. Er der givet uoverensstemmende oplysninger, f. eks. således at ydelsernes antal er angivet for lavt, vil almindelige aftaleretlige fortolkningsprincipper ofte føre til, at køberen kun skal betale, hvad den for ham gunstigste fortolkning af aftalen fører til, jfr. betænkningen s. 114. Har kreditor intet oplyst om forfaldstidspunkter vil man ligeledes ved fastlæggelsen af kreditvilkårene ved fortolkning tage vidtgående hensyn til køberens berettigede forventninger.

Kreditors overholdelse af oplysningspligten sikres endvidere i et vist omfang af straffebestemmelsen i § 41, ligesom § 21 vil medvirke til, at oplysningspligten overholdes i køb med ejendomsforbehold, da kreditor ifølge § 21 alene kan begære det solgte tilbage ved en umiddelbar fagedforretning på grundlag af et dokument, der bl. a. indeholder de i § 8, stk. 1, nævnte oplysninger.

Da de efter § 8 foreskrevne oplysninger skal være givet ved købsaftalens eller kontoaftalens indgåelse, er det afgørende for, om § 39 finder anvendelse, hvorvidt de af bestemmelsen omfattede oplysninger er givet på det tidspunkt, da tilbudet accepteres. Er det køberen, som først har afgivet tilbud, er det tilstrækkeligt, at oplysningerne er givet samtidig med sælgerens accept af køberens tilbud. Der henvises herom til bemærkningerne til § 8.

4. Hvad angår oplysningspligt ved indgåelse af *kontoaftaler* (lovforslagets § 33) har justitsministeriet overvejet, om det vil være hensigtsmæssigt at sikre denne overholdt ved civilretlige sanktioner.

En indskrænkning i adgangen til at kræve kreditomkostningerne betalt er næppe egnet som sanktion over for en tilsidesættelse af pligten til

efter § 33, stk. 1, nr. 2 og 5, at give oplysning om kreditrammen eller om, hvor ofte køberen vil modtage kontoudtog.

Med hensyn til pligten til efter § 33, stk. 4, at give oplysning om kreditomkostninger beregnet som en effektiv rente ved forskellige udnyttelser af kreditten gør der sig det forhold gældende, at oplysningspligten ikke direkte er knyttet til den konkrete udnyttelse af kontoen, som senere finder sted, men alene angår visse typiske udnyttelser af kreditten. Spørgsmålet om, hvorvidt urigtige oplysninger om effektiv rente bør have indflydelse på køberens pligt til at betale kreditomkostninger, er derfor næppe egnet til at blive reguleret af en generel lovbestemmelse, men bør snarere løses ved konkret aftalefortolkning.

Har kreditor ved oprettelsen af en kontoaftale undladt at oplyse kontohaveren om et eventuelt stiftelsesgebyr, jfr. § 33, stk. 1, nr. 1, eller om de nærmere regler og betingelser for pålæg af kreditomkostninger, jfr. § 33, stk. 1, nr. 3, eller er et beløb, som køberen skal betale, blevet angivet for lavt, følger det af almindelige aftaleretlige fortolkningsprincipper, at kreditor ikke kan kræve mere af køberen, end denne ved aftalens indgåelse kan antages at være gået ind på at betale. Der er derfor i disse tilfælde ikke behov for en særlig civilretlig sanktionsregel.

Har kreditor ikke – som foreskrevet i § 33, stk. 1, nr. 3 – oplyst den nominelle årlige rente, men derimod en månedlig rentesats, eller har han undladt at give oplysning om kreditomkostningerne beregnet som en effektiv årlig rente ved forskellige udnyttelser af kreditten, ville en sanktion, hvorefter der altid skulle ske nedsættelse af kreditomkostningerne, kunne få store økonomiske konsekvenser for kreditor, da han ved indgåelsen af kontoaftaler normalt benytter fortrykte standardkontrakter og derfor typisk vil have tilsidesat sin oplysningspligt over for et stort antal kontohavere. Da der i denne situation er tale om oftere gentagen overtrædelse af § 33, vil forholdet imidlertid være strafbart efter lovforslagets § 41, stk. 2, hvorfor der ikke er samme behov for en civilretlig sanktion som ved tilsidesættelse af oplysningspligten i enkeltstående køb.

Det vil endvidere være muligt for forbrugerombudsmanden i medfør af markedsføringsloven at skride ind over for tilsidesættelser af oplysningspligten.

På baggrund af det anførte har justitsministeriet ikke fundet, at oplysningspligten ved kontakøb bør være omfattet af den særlige civilretlige sanktionsregel i § 39.